

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

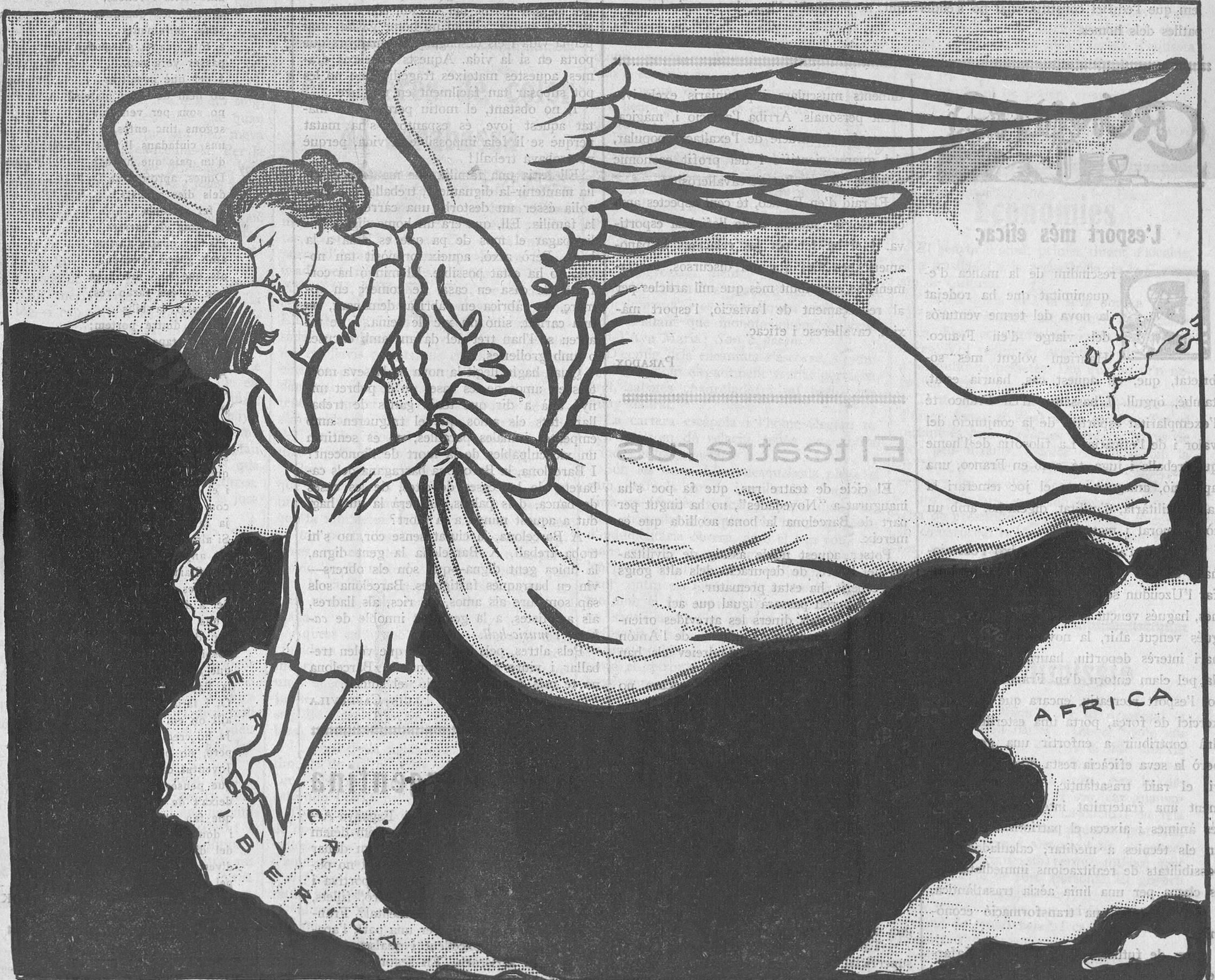
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

UN VOL APROFITAT

—Billa petita! Gran República! Abracem-nos!

CENSURA GOVERNATIVA

L'onze de febrer

Els republicans han celebrat per tot Espanya amb àpats i reunions l'onze de Febrer.

A Barcelona, com a altres llocs, ens han demanat un minut de silenci, un minut de recolliment sens dubte per a pensar en el que es podria fer pels nostres ideals i no fa ningú.

De silenci, rai, bé en tenim prou per donar i vendre.

Ço que no se'ns pot demanar perquè fóra com demanar figues a un magraner, o que no podem donar perquè no en tenim, és energia, és voluntat.

Cinc minuts de silenci! Cinc minuts de gatzara i de xibarrí, voldríem nosaltres. Ben empleats, n'hi hauria prou per a dur a felicitat la tasca que a la nostra generació li està encomanada.

L'onze de febrer no és un jorn de glòria. És dia de dol, de meditació, de penediment. Podia ésser una Pasqua, una resurrecció i és un dia de difunts.

Pau als morts, que es troben bé al seu jaç, que no senten extremituds i frisan-ces davant la vida que els volta, que no són capaços com Llätzer, com el guerrer d'en Heine, de deixar la mortalla i tornar a cavalcar i a córrer món.

Aquest any, no obstant, sembla que l'onze de febrer no ha estat una festa merament protocolar i funerària.

Sembla que hi ha en l'aire una claror d'auba, que es percebeix una mena de remor, com un gran batec de resorgiment.

Faran les crítiques circumstàncies que travessem el miracle que no aconseguí mai realitzar l'esperit de tolerància i d'apoi mutu ni el mateix instint de conservació?

Coralment ho desitgem. I n'és bona prova la nostra adhesió als actes, que per a commemorar l'onze de febrer s'han organitzat a tot arreu.

Que la desgràcia que plana damunt dels nostres caps, que la crisi de ciutadania i la follia antiliberal que tot Europa pateix, ens aplegui ara, ja que abans no vàrem sapiguer preveure el risc i establir a son degut temps el tacte de colzes.

La melangia d'aquest onze de febrer és infinita. Però, almenys, de la llicó dels fets n'hem tret profit. Ara ja sabem que la llibertat no s'aguanta sola i que si volem que l'edifici constitucional no s'enderroqui, no s'estimbi, l'han de sostenir les espatlles dels homes.

bataclànics que fan fredat, amb una revolució de cames nues, amb una revolució planetària—d'estrelles i altres astres de petita magnitud—que ens aconhorten, que ens aconsolen de la manca d'altres revolucions.

Lamentable, tristíssima, aquesta actitud nostra. Digna, sobretot, dels planys més llastimosos, la indiferència del nostre proletariat. Ens aclapara aquesta derrota de l'espectacle rus, perquè és la derrota de la intel·ligència, la *debacle* de l'esperit.

Teatralment, Moscou és avui la capital del món, la santa seu de la modernitat, del bon gust.

Es pot ésser enemic del bolxevisme i del comunisme, es pot ésser disident de la Internacional de Zinoviev; però, no hi ha dret a ésser-ho de l'ortodòxia, de l'església d'Andreiev i Chéjov.

El teatre rus té la riquesa ideològica del teatre nòrdic i la força passional del teatre llatí.

El teatre rus no ha triomfat encara; però acabarà per imposar-se, per convèncer, per captar intel·ligència i cors.

El teatre rus no és el teatre d'avui; és el teatre de demà, el teatre de l'avenir.

ANGEL SAMBLANCAT

Un suïcida

A Montjuich, en aquesta tràgica i vergonyosa muntanya de Montjuich, s'ha suïcidat un home. Un home jove, tot just sortit a la pubertat.

Els drames, les tragèdies que enclou sempre el gest heroic del suïcidi, són fàcils de suposar en un vell, en un home gastat, usat per la vida i els desenganys i amargors que porta en sí la vida. Aquests mateixos drames, aquestes mateixes tragèdies, un no les pot suposar tan fàcilment en un jove.

I, no obstant, el motiu perquè s'ha matat aquest jove, és espantós: s'ha matat perquè se li feia impossible la vida, perquè no trobava treball!

Ell tenia una família que mantenir i volia mantenir-la dignament, treballant. Ell no volia ésser un destorb, una càrrega per a la família. Ell, que era un home digne, volia pagar el mos de pa que es duïa a la boca. Però això, aqueix propòsit tan noble, no ha estat possible. El minyó ha corregut de casa en casa, de comerç en comerç, de fàbrica en fàbrica, demanant, no una caritat, sinó un xic de feina. I de tot arreu se l'han tret del davant amb excuses o amb grolleries.

Quan hagin llegit la nova de la seva mort tots els amos de les cases on el pobret minyó anà a dir que tenia ganes de treballar; tots els amos que el tragueren amb empentes i males paraules, no es sentiran un xic culpables de la mort de l'innocent? I Barcelona, la Barcelona barragana dels cabarets, de les cases de cites, de les cases de banca, dels palaus, no serà la que hagi dut a aquest minyó a la mort?

A Barcelona, la ciutat sense cor, no s'hi troba treball. A Barcelona la gent digna, la única gent digna—que són els obrers—viu en barraques fastigoses. Barcelona sols sap somriure als amos, als rics, als lladres, als agiotistes, a la gentussa innoble de *cabaret* i *music-hall*.

Pels altres, pels bons, pels que volen treballar i viure amb el front alt, Barcelona no té més que una solució: el suïcidi.

LLUÍS CAPDEVILA

Espanya-Argentina

S'ha realitzat el raid aeri Espanya-Argentina pel comandant Franco. Com dèiem la setmana passada, nosaltres sabem donar la importància que té a cada cosa. I no podem negar la gran importància esportiva i científica que té aquest raid. Però, fillets, és una cosa única i transcendental? Francament, creiem que no. Per una part, l'aparrell que duen és excel·lent i qualsevol bon aviador s'hi arriscaria. En segon lloc, uns aviadors portuguesos, amb més o menys peripècies, ja ho havien fet.

Per què, doncs, tanta cosa i tanta propaganda? Per què els diaris no saben parlar d'altra cosa que d'aquest raid, com si es tractés d'un nou crim del carrer del Bruch?

Bé està—nosaltres som els primers de fer-ho—que se'ls presti l'atenció que es mereixen. Però no ho està tant, de bé, que se'ls en dongui més de la que es mereixen. Segurament és que no hi han altres coses més importants per a esmentar i comentar, perquè la gran quantitat d'impostos que ens ha caigut al damunt no tenen cap importància.

AL DIA

Ja que som als dies del divertiment, alça a fer barrila sense més ni més. Vinga una carota, vinguen cascavells i un vestit vermell, i un barret de plomes ben a la "gargè" com el de Cyrano que cèlebre el féu. Els esclaus de Roma, en venir el temps del Carnestolendes eren com lliberts.

Pels carrers anaven no ja com a bens, guaitant sols a terra, el posat incert; sinó amb la testa alta i l'esguard encès, bracejant a l'hora amb crits i renecs, cantant les quaranta sense miraments a tots quants s'esqueien passar vora seu...

I per què nosaltres no hem de fé el mateix? no som per ventura, segons tinc entès, uns ciutadans lliures d'un país que ho és?

Doncs, aprofitar-se dels dies aquests; a fer xerinxola per tots els carrers i a dir quatre fàstics amb gràcia, s'entén, als que s'ho mereixen que no ens faran res; a vessar la bilis que a dintre portem; la cara tapada a tot dona dret.

A riure, sí, a riure, que prou gèmeguem per motius i causes que tothom coneix. Oh, la rialla oberta, sonora, estrident, que els pulmons eixamples i el cap esbarbeix, com i com l'enyoro ja fa tres anyets! Si almenys no em tinguessin els anys fets malbé, aprofitaria els dies aquests per a disfressar-me d'una faisó que cap dels que em coneixen sospitar pogués que era jo qui els dava la llauna al carrer.

O, i faria rotllo, allí on em trobés! Ja ho crec que en faria, però, no pòt ser! Joventut daurada que penses i sents, deixa't de cabòries que fan perdre el temps, i doncs som als dies del divertiment, diverteix-te força... pel que pugui ser.

FLOK

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

L'esport més eficaç

Rescindim de la manca d'equanimitat que ha rodejat la nova del terme venturós del viatge d'en Franco.

Hauríem volgut més sobrietat, que, en aquest cas, hauria estat, també, orgull. L'hassanya d'en Franco té l'exemplaritat esportiva de la conjunció del valor i de l'eficàcia. La filosofia de l'home que treballa i juga, té, amb en Franco, una aplicació, amagant sota el joc temerari la labor utilitària, d'utilitat, digem-ho, amb un tòpic, moral i material.

Per això l'apoteosis. Per això l'obsessió-nada atenció popular. Si en lloc de triomfar l'Uzucudun sobre el canadenc Soldie Jones, hagués vençut al propi Dempsey, i l'hagués vençut ahir, la nova d'un extraordinari interès deportiu, hauria estat minvada pel clam entorn d'en Franco. I és que tot l'esport recreatiu, encara que sigui d'exercici de força, porta una esterilitat. Podrà contribuir a enfortir una generació, però la seva eficàcia resta diluïda. En canvi, el raid trasatlàntic, crea, immediatament una fraternitat internacional, exalta les ànimes i aixeca el patriotisme i obliga an els tècnics a meditar, calculadors, les possibilitats de realitzacions immediates. Ja es clama per una línia aèria trasatlàntica, i això és tota una transformació econòmica.

Anys de futbol, què han donat? Xafardia i la repetició anyal d'identiques petites emocions. Què ha donat la boxa? Uns ren-

diments musculars i pecuniaris exclusivament personals. Arriba l'aviació i, màgicament, fa el miracle de l'exaltació popular, del guany científic i del profit econòmic pròxim, tot envoltat de cavalleriesitat.

El raid d'en Franco, té cent aspectes amb cent elogis. Sumem el de l'eficàcia esportiva. I si ha fet per les relacions hispano-americanes més que mil discursos, exactament, ha contribuït més que mil articles per al redreçament de l'aviació, l'esport màxim, cavalleresc i eficaç.

PARADOX

El teatre rus

El cicle de teatre rus, que fa poc s'ha inaugurat a "Novedades", no ha tingut per part de Barcelona la bona acollida que es mereix.

Potser aquest noble assaig de civilització del teatre, de depuració dels alts goigs de l'esperit, ha estat prematur.

A tot arreu passarà igual que ací.

Als amos dels diners les atrevides orientacions, les concepcions sublimes de l'Antón Chéjov i d'en Leonides Andreiev els han de fer l'efecte d'una purga.

L'orella dura de les masses encara no sent.

A Espanya, país literàriament menor d'edat i embrutit per la bufoneria i la ximpleria i la carència de decor de certs industrials madrilenys, la desfeta dels mestres esclaus havia d'ésser més grossa que enlloc.

Barcelona, no obstant, semblava que tenia que constituir una excepció a la península i al continent, a Espanya i al món.

Semblava que artísticament el seu cor havia de bategar a l'unison, s'havia de posar al ritme del de Moscou.

No ha estat així per dissort. Amb pregon dolor ho constatem.

També ací la gent és frèvola, banal, superficial. També el nostre públic va al teatre a esbargir-se i s'esbarbeix amb quatre xistus d'en Muñoz Seca i amb vèrtexs

Les coses del vell tsar

Sembla que el govern del soviets vendrà les joies dels Tsars a Europa o als Estats Units, i el resultat serà pel tresor bolxevic. Es creu que la venda produirà més de tres cents milions de rubles, cosa que permetria l'anivellament del pressupost durant dos anys.

Però les persones monàrquiques d'Europa remenen la cua; on s'és vist, diuen, profanar així les joies del Tsar? Es volen reunir a Txecoslovàquia amb persones de la família imperial russa per a protestar-ne legalment. Pobrets, es pensen que això farà cap pressió! Qui són els familiars dels Tsars? Ningú, absolutament ningú. Els russos són prou forts per a riure's de tots els monàrquics del món, i el seu règim res té que veure amb els altres països. Les joies són luxes que ells no necessiten. Trobem molt bé, doncs, que vulguin vendre-les.

Davant la mort

La meua vida va extingint-se poc a poc, com la llum tèrbola d'una llàntia. Sé que les forces humanes són impotents per guarir la malaltia que sofreixo, i que la ciència mèdica camina amb una bona als ulls pel laberint del meu mal. He oït una veu imprudent que en mig de singlots mal continguts ha repetit a l'habitació del costat el diagnòstic mèdic, i la paraula tuberculosi m'ha fet l'efecte d'un cop de mall. Deixondit ara, d'aquest cop esmortuïdor i convençut de què tot desesper ha d'ésser inútil, giro els ulls enrera i amb una gran serenitat d'esperit miro fit a fit aquesta vida que deixo i que tanta recança em fa. I ara quen o la puc haver, ara que em fuig, la veig més bella, més desitjable que quan la tenia i em semblava que era ben meua i que ningú havia de prendre-me-la. Per la pel·lícula de la meua vida pretèrita, veig com hi passen penes i alegries, joies i neguits i tot plegat una mentida.

Ara que sóc un mort vivent i que ja puc comptar-me com separat de la vida mortal, veig la gran misèria de la vida d'aquest món, i veig la niciesa de del viure dels homes. He viscut vint anys—com n'hauria viscut vint més, o trenta, o quaranta, i més i tot—i cap utilitat he reportat a l'Univers, ni a ningú. He passat inútilment per aquest món, però ara que faig l'inventari de la meua vida, m'adono que no els he viscut pas vint anys com dic, sinó que els he estat damunt la terra, i estar damunt la terra, no vol pas dir, ni molt menys, viure. Altrement, els ninots de cartró amb els quals juguen els infants, també estan damunt la terra, i no considerem pas que visquin. I tanmateix, què som nosaltres, sinó uns ninots de molles, a mercè dels jocs del Fat Totpoderós?

Dins la meua joventut actual, la vida se'm presentava de color de rosa—i tan negra que és!—i hauria continuat el meu camí entre cants i rialles, com si no hi hagués quelcom més greu i més profund en la vida que les cantarelles i el riure bell! I segurament, després, com és consuetud, m'hauria casat. I la meua dona—me la imagino una perfecta màquina de fabricació de carn humana—m'hauria donat fills. I la meua vida, llavors, s'hauria reduït a viure per ells, tot considerant fora del meu radi d'acció, tot el que no fossin ells. Adéu ideal! Adéu espiritualitats!... I el Fat Invisible em faria unes llogotes...

Oh, la vida! Torneu-me la Vida, Déu o el diable, qui me la pren! Deu-me la vida, reira de Déu, que és ben meua i que no vull que ningú disposi d'ella, sinó jo mateix! I ara, encara no vull morir, no, que lluitaré contra qui sia, contra tothom, contra mi mateix, per defensar la vida que la Parca traidora vol arrabassar-me! I viuré, sia com sia, i ensenyaré als meus germans de la terra què cosa és la vida i tota la seva valor. I que cada instant que passa, cada moment que es perd, és de més valor real que el millor tresor del món. I seré un exemple del bell viure, i tothom comprendrà què cosa és viure, que jo ho explicaré de portal en

AVIS

D'aquí dues setmanes acabarà el fulletí enquadernable de

LO NOY DE LA MARE

A tots els col·leccionistes els REGALAREM unes cobertes per a enquadernar els 33 números
Ens encarreguem de l'enquadernació, al preu de 75 cèntims

Des de la setmana següent publicarem com a fulletí, el setmanari de l'any 1865

UN TROS DE PAPER

Tenim exemplars de LO NOY DE LA MARE imprès sobre magnífic paper i enquadernats a la rústica, al preu de CINQ PESSETES

portal, de persona en persona, i ja mai més ningú es deixarà escapar la vida tan miserablement com he fet jo!

Oh, Força Invisible que tot ho pots i que tens més poder sobre mi que jo mateix! Escapça d'una vegada aquesta tos sanguínea que m'acosta a la fi, i condol-te d'aquest cos caduc que té una ànima prenyada de desig de viure!... Mes, ai las! La sang brolla de la meua boca cada vegada més intensament, i veig que les meves forces s'esgoten... i els meus ulls, ja rabiosos, plens de llàgrimes, veuen que s'apropa Aquella que porta d'ella... i sento vagament un riure irònic, sarcàstic...

NARCÍS MATES

Les ulleres de color de carabassa

Una moda més fa eco entre la gent barcelonina, una moda que em podríem dir la "Moda barata", però que no deixa d'ésser una ximpleria com totes les modes pretèrites, existents i futures. Des de la fulla de parra d'Adam, la postissa cabellera blanca usada pels reis francesos (Lluís IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, etc. de les etèteres de Lluïsos), el merinyac, el mobles Lluís XV, la inquisició—la moda més passada de moda—fins als cabells a la garçonne, els llavis pintats, els cabells tenyits, els cinemes, els pianos automàtics, els autos, els dancings, els cabarets, les begudes que no tenen ni suc ni bruc i els jazz-bands de música cridanera i de desperta serens al pic del dia; les modes no han estat més que una bogeria més o menys accentuada.

Però la moda de què parlem, sigui perquè és democràtica i sociable, sigui perquè és una veritable ganga econòmica, el cert és que la ximpleria, follia i ridícula hi estan en tan petita dosis que apenes són perceptibles, no es noten. Té d'ésser un expert, tècnic en la matèria, que descobreixi que sots la capa de la popularitat s'hi amaga el més vanitós dels defectes de l'ànima humana.

Aquest estiu que ve, la preocupació dels ciutadans de la nostra dolça, olorosa i acollidora Barcelona, serà la de comprar-se unes ulleres de color de carabassa i passejar-se amunt i avall del "Sardinero" (Passeig de Gràcia), o per Biarritz (Les Rambles). A l'estiu passat ja s'inicià.

El preu de la moda que acapara els sentiments de tot el poble, és l'exigua, la ínfima quantitat d'una *andola*, parlant amb el *caló* que s'estila pel districte V.

Tots els aparadors, escaparates, vitrines de nostres tendes i comerços de bisuteria hi veureu unes ulleres de celuloide. Al costat d'aquestes un lleteret que diu *Para el sol y el polvo, una peseta*. Les lletres de la paraula pesseta son el doble de grosses que les altres i estan pintades en un vermell de sang.

Es un article apreciat per tota la metròpoli de venedors ambulants i de xarlatants que pululen per nostres carrers més cèntrics.

Feu el recorregut de Plaça d'Urquinao-

na, carrer de Fontanella, Plaça de Catalunya, Rambles fins a Colón, només sentireu, només vostres timbres acústics rebran els sons d'unes paraules castellaneres dites a corre-cuita: *Gafas para el polvo y sol. Son a peseta*. Cada dues passes un home que porta als dits unes capsetes de cartró, us ensenya unes *gafas* i va repetint la cantarella, la pesadilla: *Son a peseta*.

De tant en tant, veieu qualche vianant—ara és un pagès d'aquells que porten faixa vermella i gorra negra de seda, o un pixatinters, o un noi de brusa blanca, o un mosso de corda, o una dona alegre de cabells tenyits de ros i de celles retallades—que s'atura, contempla l'home de les ulleres, escolta per centèsima vegada *Para el polvo y el sol. Son a peseta*, es posa la mà a dins la butxaca i deixa veure la blancor d'una pesseta, en la que els raigs de sol hi van a esberlar-se.

La venta és importantíssima. La gent s'hi llença com a llops carregats d'una fam de gos.

"Es un cop a la vida", tothom crida. Ocasí, ganga, no ho trobareu mai més; aprofiteu-se ara que podeu, després, quinze minuts més, serà tard, diu a grans crits un xarlatant que d'entre un munyoc de persones se li veu la punta d'un barret punxagut amb postures americanes de rei de les pedreres. El pilot, la rodona de badocs es va engroixint, mentre un crit de "M'han robat la cartera!" s'escapa d'aquell munt de carn humana, i es mixtifiquen amb la veu del xarlatant que monotónament va repetint l'Ave Maria: *Son a peseta*.

D'enmig dels encantats s'escorre, s'esmunyeix un hom elegantment vestit; porta barret, sabates enxarolades i un bastó amb puny daurat.

La cartera escàpola i l'home elegant tenen quelcom de relació, tenen una ferma i indiscutible amistat.

Són les dues. L'arrencaqueixals plega el ram, desfà la parada i guilla. La *foule* que diria un francès, s'escampa i s'esfuma; tan sols estantolat a la paret hi resta un home d'indumentària obrera, amb el cap cot i les mans caigudes; unes llàgrimes que li rodolen galtes avall van a fer-se bocins espetegant contra els mosaics de la vorera. L'home amb el cap cot es posa a caminar. En un sant-i-amén l'he perdut de vista, s'ha enfosquit i s'ha fet fonedís del davant de les meves nines. I jo sembla que encara sento el retruny dels mots de l'enganyapobres, que s'estan perdent en l'espai; s'escapoleixen i s'amaguen darrera uns nuvolosos negres que sobtadament s'han presentat. Encara se sent el ressò de les últimes paraules: *Son a peseta*.

FENICEX

PER EXCES D'ORIGINAL, DEIXEM DE PUBLICAR AQUESTA SETMANA EL FULLETI DE "LO NOY DE LA MARE". HO FAREM LA SETMANA VINENT

Déu té passió

Diuen els escrits que Déu en persona acostumava a baixar a la terra i parlava amb els homes donant-los manaments, fent-los amenaces i donant-los consells pel seu bon govern.

A mesura que han anat avançant els temps, aquest Senyor Totpoderós no s'ha deixat veure. Tot el més va enviar un fill seu que, pobret!, era bastant innocentó, encara que molt savi.

Una de les vegades que el Déu de Cels i Terra va compareixer, ho féu a un profeta seu, dit Moisès, al qual—pel que ens diu la història d'aquells temps—li encomanà deu manaments esculpits en pedra, que són la Llei de Déu.

Déu, com a bon tirà, indispensablement devia de pensar en la seva autoritat inquebrantable, i manà que per sobre de totes les coses, s'estimés a ell. "Amà a Déu sobre totes les coses".

Això ens prova que el Déu de totes les coses és tan miserable com nosaltres, perquè té passions i odís igual. Que pel sol fet de manar que s'estimi a un ésser ja li agafa ganes de no estimar-lo; que l'amor per medi de manament, és una niciesa intolerable, que per estimar-se ha de donar-te ocasió en beneficis o en amistat en alguna de les bondats que pot conquerir la volutat i l'agraïment.

Un pobre disfruta d'algun avantatge que el pot induir a amar a Déu per voluntat? Jo que ho sóc de pobre, no trobo manera de sentir-li amor, i conec molts més pobres que tampoc; i pel sol fet de què uns altres que amb aquesta quimera de la seva existència dominen i viuen amplemment en la terra, ens diuen que Déu existeix d'aquesta i d'aquella manera, que tinguem por a la seva ira i esperem de la seva bondat, no és ni garantia ni ho podem creure.

JOAN FARRÉ GASSÓ

Economies

El senyor Ponsà, primer tinent d'alcalde, s'ha traslladat a la presidència de la Comissió de Cultura.

Sabeu quina serà la seva obra a Cultura? Oh, serà molt important! Fer economies. Fent economies es poden fer moltes obres. Vol reduir el pressupost de cultura a un milió de pessetes. Diu que no se'n necessita més.

La tasca municipal de cultura—sosté—ha d'ésser donar el local a les escoles. Tot el restant és luxe. Colònies escolars, banys de mar pels infants, escoles especials com la de Mar, de Bosc, de Sords-muts i cecs, etcètera; les escoles d'especialitzacions, els Grups Escolars, etc., són luxes. Doncs, se n'ha de prescindir. Que els Grups Escolars en construcció es faran malbé si no s'acaben, que es facin malbé.

Per fi Barcelona ha trobat el president de Cultura municipal que li calia!

Una dimissió

El botxí de Nova York ha presentat la dimissió del seu càrrec. Aquest home era botxí des de què es decretà el silló elèctric per a realitzar les execucions. Ha mort a cent vint condemnat a mort. Ara ha demanat que li apugessin el sou, car guanyava 150 dòlars per cada execució i en feia unes sis cada any. Amb aquesta quantitat, diu, no pot viure, i altrement no pot exercir cap altra professió perquè tothom sent repugnància a la seva persona. El govern no l'ha volgut augmentar.

Us haviu cregut que havia dimitit per escrúpol de consciència? I ca! Un botxí no en gasta d'aquestes coses.

Les autoritats ianquis estan molt amoïnades per aquesta dimissió; creuen que no trobaran substitut. Nosaltres proposem una solució: que facin les execucions els que donen les penes de mort.

DISFRESSES

—Quin rètol t'han posat al pitet?

—Molt significatiu: *Come i calla...* Però et diré la veritat: *callo més que como!*

El firaire

Avui és un dels dies de la fira "d'hivern" del meu poble. Per una rara coincidència, en aquests tres dies que dura la fira, cada any ha plogut. Una pluja fina, filagarçada, aquella pluja que més aviat sembla que surti de la terra que no que baixi del cel, i que va regalimant sobre les teles d'aquestes barraques, cremades també pel sol de tants estius.

Sense saber explicar-nos ben bé el perquè, el tipus de firaire sempre ens ha fet llàstima.

Cap, però, ens havia impressionat tant com un que s'ha establert al final de totes les barraques, dessota un plàtan esgrogueït; quatre fustes sobre un parell de cavallets, tapades amb una manta d'un color que sigui extraordinàriament llampant, però ja indefinible pel polsós i marcit, i un devassall d'objectes de tota mena, com paquets d'agulles de ganxo, llapis, fulles d'afaitar i fins rellotges. Al mig una caps amb una munió de paperetes enrotllades on hi ha escrit un número que segons diu un cartró penjat d'un cordill greixós *Siempre toca*.

Al darrera, dret, hi ha un home. Un d'aquests homes que sense haver-los vist mai et fan evocar inconscientment tristes intimitats.

Esquàlid, alt, altíssim, vesteix uns pantalons foscos, una americana de quadros i unes espartenyeres negres, amb un llaç també negre per cobrta que sembla un parac que s'hagi quedat enganxat dessota el coll. Porta unes ulleres enormes de montura rovellada que deixen entreveure uns ulls grisos dessota un cercle amoratat. Té un rostre de petites faccions, pallidíssim, d'una grogor de cera vella. Aquest home no té mai ningú a la parada i ell tampoc s'hi escarrassa gens. Dret, immòbil darrera el taulell, talment sembla estar en un continuat èxtasi.

Però aquest vespre ha passat pel seu davant una dona. Una de les dones d'aquella casa que hi ha a l'acabament del carrer més estret i tort del poble, que té un llumet de gas a la façana i unes vidrieres de vidres glaçats per on hi traspua el baf d'una barreja de vi i iodoform.

Aquells ulls grisos s'han eixamplat i han brillat fosforescents, d'una lluïssor estranya, i deixant la parada s'ha acostat a aquella dona i li ha dit unes quantes paraules a cau d'orella i li ha ofert una capseta de llauna amb uns polvos blancs, que

I aquella cara ossada s'ha rejoyenit i aquells ulls opacs s'han engrandit, electritzants...

I el firaire cocainòman s'embutxaca el cos d'aquella dona per molts dies, i torna a la parada, fred, indiferent i es posa dret darrera el taulell, immòbil sota aquesta barreja d'aigua i de neu, amb dues espurnes de foc darrera les ulleres enormes, que apar els únics estels d'aquesta nit de desembre.

SALVADOR MARSAL

VILASAR DE MAR

En aquesta "blanca villa marinera", que diu en Santiago Vinardell, hi ha una colla de personatges tan magnífics, que es mereixen que es sàpiga alguna cosa d'ells, que se'n conegui quiscuna anècdota seva.

Això és el que ens proposem fer. Avui parlarem del senyor Roca, l'alcalde. Demà serà el senyor rector. I així, de mica en mica, donarem a conèixer les principals gestes d'aquests magnífics personatges—que són bastants—per a què tothom sàpiga a què atendre's.

El senyor Roca és molt guapo. És, alhora, alcalde, farmacèutic i president del P. U. P. Ara, anem al cas. En temps de les castanyes, quan va començar la temporada de vendre'n de torrades pels carrers, un pobre home, —pobre, bo per tots sis costats i aimant de les coses clares—el senyor Espàrrac—va anar a trobar al senyor alcalde Roca per a què li dongués un permís per a dedicar-se a aquest negoci ambulat. Però se li va negar. Per què? Senzillament, una venjança del senyor Roca. Com que no era client de la seva farmàcia! I, precisament, la família Espàrrac ademés de pobre és malaltissa—una crua veritat del món—i per tant, ha de menester continuament de medicines.

Ara bé: no satisfet el nostre home, va anar a trobar al Delegat governatiu i, explicat el cas, se li va estendre el permís.

I a l'endemà, el senyor Espàrrac, es posà a cridar amb sa veu enrogallada i escardalença: —El castanyaireeee!

I fins ho feia, potser, amb certa emoció. Quan el senyor Roca va veure que no s'havia complert la seva ordre, es posà fora de sí. On s'és vist vendre castanyes sense permís!

I envià una parella de mossos d'esquadra a

cà'n Espàrrac. Però aquest, amb molta tranquil·litat i parsimònia, els hi ensenyà el que li havia donat el Delegat. No cal dir que marxaren tots escorreguts, els mossos d'esquadra.

Aquella nit, al pregonar les castanyes, els crits de l'Espàrrac eren més forts i menys enrogallats.

El senyor Roca restà en ridícul. Nosaltres, en el seu lloc, hauriem dimitit. Ell, portat del seu amor a la Pàtria, no ho va fer. Es veu que no considerava acabada, encara, la seva obra com a alcalde.

Mr. Lehey

OLOT

L'Ajuntament en corporació acaba de fer una de les coses més importants que mai s'han fet. Ha despatxat a aquell capellà que era a la vegada mestre de capella, director de l'Orfeó Popular Olotí, director de l'Escola de Música, director de la Banda Municipal, professor dels Marianets del Carme, individu de la Junta del Casal Marià, etc., etc. A l'home se li havia demanat que presentés la dimissió i ell no la volgué presentar perquè es creia que ningú no gosaria ficar-se amb ell, ja que sempre havia fet el que li havia donat la gana.

El pobre capellà està treient foc pels queixals i remou tots els ressorts per a tornar-se a quedar. Ja se li ha acabat els "jocs del trío" per a fer-se regalar rellotges de parret, armaris miralls, coberts d'argent i altres coses pel seu sant.

Tot l'element musical olotí salta de content en veure que se l'ha desemmassat.

D. E. P.

Nyigo

L'altre dia els madrilenys, per telegrama, ens enviaren la notícia de què el rellotge de la Porta del Sol els hi anava malament.

D'això s'estranyen? Si ja en fa tant de temps que no anem a l'hora!

Ha aparegut ja "La Novela Nueva". El primer número pública una narració força interessant del nostre company Angel Samblancat amb el títol de "La sangre en llamas".

La novelleta d'en Samblancat, com s'esperava, ha assolit un gran èxit.

"La sangre en llamas" es ven per tot arreu al mòdic preu de trenta cèntims.

EL VISCA DEL SENYOR ESTEVE

—En Franco!.. En Franco!.. El franc hauria d'hanar enlaire!

Per "Las Noticias" això del raid Franco és una cosa transcendental i única. Ha posat a la porta un mapa de l'altura d'un pis amb els raïds que s'han realitzat a través de l'Atlàntic. La gent ho mira i sempre hi ha un gran grup al davant. Els diumenges, en aparèixer a les pissarres els resultats dels partits de futbol, de seguida es fa circular la gent que s'hi atura, i ara, en canvi, ningú no diu res per més que es privi la circulació.

L'alcalde ha marxat precipitadament a Madrid. Sembla que s'hi estarà temps. Potser en tornarà per a saludar als seus antics companys de l'Ajuntament, i prou. El senyor Via i Ventalló ens en podria dir alguna cosa.

"La Gaceta ha publicat un R. D. decretant que el goven podia designar lliurement les Juntes, Sindicats i Patronats de caràcter públic o d'interès col·lectiu degudament autoritzats i les persones que hagin d'ocupar els càrrecs directius.

Ho trobem molt bé. Adhuc trobaríem, bé que podés designar les minyones que tenim a cada casa.

Per a anar de Palos a Buenos Aires, el comandant Franco hi ha estat els mateixos dies que hi està un bon trasatlàntic. Per ésser així, no val la pena d'arriscar-se a anar en avió, puix que un vapor és sempre més còmode.

Després de les seves declaracions, el senyor Bonafonte marxà de Barcelona. En veure-ho, el senyor Martínez Vargas se n'anà de pressa a Madrid. Com acabarà tot això. Ens sembla que el Dr. Martínez Vargas en sortirà malparat.

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CALLE del Olim. número 8